

Документ 442-2018-р, чинний, поточна редакція — **Прийняття від 20.06.2018**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 20 червня 2018 р. № 442-р
Київ

**Про схвалення Стратегії розвитку оборонно-промислового
комплексу України на період до 2028 року**

Схвалити [Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України на період до 2028 року](#), що додається.

Прем'єр-міністр
України
Інд. 21

В.ГРОЙСМАН

СХВАЛЕНО

розпорядженням Кабінету Міністрів України
від 20 червня 2018 р. № 442-р

**СТРАТЕГІЯ
розвитку оборонно-промислового комплексу України на період
до 2028 року**

Загальна частина

Ця Стратегія розроблена на виконання [Концепції розвитку сектору безпеки і оборони України](#), затвердженої Указом Президента України від 14 березня 2016 р. № 92/2016.

Стратегія є основою для розроблення нових та перегляду існуючих нормативно-правових актів (у тому числі державних цільових програм) у сфері розвитку та функціонування оборонно-промислового комплексу.

Розроблення Стратегії зумовлено необхідністю перегляду державними інституціями України ролі оборонно-промислового комплексу в контексті нейтралізації внутрішніх та зовнішніх загроз національній безпеці, а також інтенсифікації економічного зростання держави.

Стратегія визначає довгострокові пріоритети державної військово-промислової політики, а також напрями реалізації державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу в середньостроковій перспективі.

Координація виконання та контроль за реалізацією Стратегії здійснюються Мінекономрозвитку. Мінекономрозвитку для забезпечення ефективності реалізації державної військово-промислової політики проводить раз на рік моніторинг виконання Стратегії та реалізації реформи оборонно-промислового комплексу. Щорічні результати такого моніторингу є основою для перегляду основних напрямів реалізації Стратегії у 2023 році.

Для забезпечення прозорості, відкритості та неупередженості до проведення оцінювання ефективності реалізації Стратегії можуть бути залучені міжнародні експерти, наукові установи тощо.

У разі істотної зміни умов функціонування економіки та/або зміни стратегічних пріоритетів загальнодержавної політики, зокрема з урахуванням міжнародної практики, підходи до інституційної моделі формування та реалізації державної військово-промислової політики можуть бути переглянуті.

Передумови проведення структурних перетворень в оборонно-промисловому комплексі

В умовах розгортання збройного конфлікту на Сході України та зумовленої зовнішньополітичними чинниками трансформації державної політики розвитку оборонно-промислового комплексу модель управління оборонною промисловістю зазнає істотних змін.

Необхідність адаптації до кардинальних перетворень у визначенні орієнтирів внутрішнього виробництва та експортно-імпоротної політики призвела до застосування починаючи з 2014 року інструментів антикризового управління оборонно-промисловим комплексом та ситуативного врегулювання проблемних питань, пов'язаних з його розвитком та функціонуванням.

В умовах сьогодення Україна демонструє позитивну динаміку розвитку оборонної промисловості - у період з 2015 по 2017 рік істотно збільшено фінансування розроблення, виробництва, ремонту та модернізації озброєння та військової техніки, налагоджено через оборонні інституції міжнародну співпрацю, визначено у стратегічних та програмних документах держави сталий розвиток оборонно-промислового комплексу як один з пріоритетних напрямів, індикатором досягнення якого є системні перебудови українського оборонно-промислового комплексу, визначені у цій Стратегії.

Оборонна промисловість є критично важливою як для розвитку національної економіки, так і для захисту державних інтересів, сферою, що сьогодні функціонує переважно в межах четвертого технологічного укладу. Стратегія спрямована на забезпечення розвитку оборонно-промислового комплексу, здатного адаптуватись до функціонування в умовах кризових ситуацій та загроз національній безпеці, забезпечити перехід до п'ятого технологічного укладу та посилити спроможність держави в рамках досягнення Україною військово-політичної самостійності.

Основна мета та цілі Стратегії

Основною метою Стратегії є створення умов щодо модернізації і випереджувального розвитку оборонно-промислового комплексу, нарощування його виробничих потужностей для задоволення потреб Збройних Сил та інших утворених відповідно до законів України військових формувань та правоохоронних органів, а також виробництво конкурентоспроможних на світовому ринку озброєнь і військової техніки.

Міжнародно визнаним критерієм якості функціонування оборонно-промислового комплексу є насамперед інституційна сформованість - здатність усіх його суб'єктів до ефективної взаємодії під керівництвом єдиного центру стратегічного управління.

Від рівня розвитку оборонно-промислового комплексу значною мірою залежить також здатність національних військових формувань до відбиття збройної агресії та виконання функцій стримування, що є особливо актуальним з огляду на геополітичні фактори.

Крім того, продукція, що виробляється оборонною промисловістю, є одним із джерел забезпечення надходжень фінансового ресурсу та стабілізації інфляційних процесів. Експорт озброєнь є одним із показників іміджу держави та її позиціонування на міжнародній арені.

Виходячи з наведеного, основними цілями Стратегії є:

- 1) інституційна перебудова оборонно-промислового комплексу, що передбачає наявність ефективно функціонуючої на всіх рівнях системи управління оборонною промисловістю;
- 2) задоволення потреб українських військових формувань як за рахунок власного виробництва, так і за рахунок імпорту;
- 3) розширення експортних можливостей усіх сегментів оборонної промисловості.

Аналіз сучасного стану оборонно-промислового комплексу

За роки незалежності було здійснено шість масштабних трансформацій у сфері управління оборонно-промисловим комплексом та реалізації військово-промислової політики - від утворення у 1991 році Державного комітету по оборонній промисловості і машинобудуванню, коли організаційна модель була побудована на основі централізації управлінських рішень щодо визначення і досягнення стратегічних цілей держави та суб'єктів господарювання, до утворення у 2010 році Державного концерну “Укроборонпром” з одночасним покладенням функцій з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері функціонування і розвитку оборонно-промислового комплексу, розвитку науково-технічного потенціалу в галузі озброєнь та військової техніки на Мінекономрозвитку.

Інституційна розбалансованість, для якої характерні неодноразові зміни підходів до управління підприємствами оборонної промисловості, призвела до відсутності стратегії розвитку підприємств, узгодженої із загальнодержавною військово-промисловою політикою, та ускладнення концентрації фінансового ресурсу на пріоритетних напрямках.

Сьогодні одну з ключових ролей у виробництві продукції оборонного призначення відіграє Державний концерн “Укроборонпром” - найбільше промислове об'єднання підприємств державного сектору, до складу якого входить третина оборонно-промислового потенціалу країни; більшість підприємств Концерну мають стратегічне значення для економіки держави.

Державний концерн “Укроборонпром” здійснює управління в таких сегментах оборонної промисловості, як авіація, виробництво бронетанкової техніки та двигунобудування, виробництво спеціальних засобів, високоточної зброї та боєприпасів, кораблебудування.

Результати аналізу динаміки розвитку державних підприємств, а також їх фінансового стану та рівня зносу основних виробничих фондів свідчать про недостатню ефективність здійснюваного державою управління підприємствами та необхідність зміни орієнтирів розвитку оборонно-

промислового комплексу шляхом впровадження вертикально-інтегрованих виробничих структур, здійснення незалежного контролю за діяльністю державних підприємств оборонно-промислового комплексу та перегляду частки державного сектору.

Так, за роки незалежності в Україні фактично не змінилась філософія функціонування підприємств, орієнтована на державну підтримку та отримання державних замовлень. Крім того, в умовах інтенсивного розвитку приватного сектору оборонної промисловості, про що свідчить збільшення частки приватних підприємств під час виконання державного оборонного замовлення, яка за результатами останніх років перевищує 50 відсотків, критичного недофінансування та інвестування у розвиток виробничих потужностей державних підприємств виключно за залишковим принципом, особливо гостро стоїть питання досягнення їх якісно нового стану, адаптованого до умов сьогодення.

Наявність військово-політичного конфлікту на Сході України призводить до постійного зростання потреб українських військових формувань, які державний сектор нездатний задовольнити в необхідному обсязі, а більш гнучка система прийняття управлінських рішень та готовність до інвестування в оборонні проекти зумовили посилення ролі приватного сектору оборонної промисловості.

Однак, незважаючи на прагнення приватних підприємств до нарощування темпів задоволення потреб внутрішнього та зовнішнього ринків, на державному рівні досі діють заборони, які не дають змоги досягнути значного поступу в цьому напрямі.

Враховуючи значні міжнародні обмеження на імпорт товарів військового призначення і технологій до України, переоснащення Збройних Сил та інших військових формувань здійснюється приватними та державними підприємствами переважно за рахунок власних виробничих потужностей і розробок.

Так, після розгортання збройного конфлікту та анексії територій України у 2014 році підприємствами оборонно-промислового комплексу незалежно від форми власності інтенсифіковано розроблення та модернізацію для потреб Збройних Сил зразків бронетанкової техніки, спеціальних засобів та високоточної зброї з одночасним нарощуванням потужностей в авіабудуванні та кораблебудуванні.

Разом з тим характерна для останніх років трансформація зон геополітичної відповідальності як наслідок переформатування системи світової та

регіональної безпеки зумовила необхідність задоволення підприємствами оборонної промисловості не лише внутрішніх потреб, а і посилення позицій України як експортера озброєнь.

Хоча період з моменту набуття Україною незалежності і до початку збройної агресії на її територіях характеризувався присутністю України на світовому ринку озброєнь виключно як складової пострадянського військово-промислового комплексу, залежної від кооперації з країнами СНД, насамперед Російської Федерації, найвищі за період незалежності показники Україна демонструвала саме до початку військово-політичного конфлікту.

Беззаперечним лідером за обсягами експортованої Україною продукції до 2014 року включно була Російська Федерація, обсяги поставок до якої перевищували показники продукції, експортованої до країн Європи, Азії, Америки, Африки та інших країн світу. Крім російського ринку до початку збройного конфлікту на Сході України український експорт був орієнтований також на ринки країн Азії та Африки і лише незначна його частка припадала на американський та європейський ринки.

У структурі експорту переважало надлишкове озброєння та техніка - умовна політична стабільність та стратегічна спрямованість на партнерство з Російською Федерацією та країнами СНД зумовили можливість задовольняти потреби країн, що перебували на той час у стані збройних конфліктів. Таким чином, системною ознакою експортних операцій, що здійснювалися в Україні до 2015 року, була орієнтація не на можливості власного виробництва, а на потреби ринків зазначених країн.

Цей фактор певною мірою призвів до неспроможності української оборонної промисловості оперативно переорієнтуватись на задоволення потреб власних військових формувань, коли держава опинилась у стані гібридної війни.

Починаючи з 2015 року кардинально змінились ключові ринки збуту продукції вітчизняного виробництва. Істотно зросли поставки до країн Європи та Америки. За рахунок відмови від російського ринку збільшились показники експорту до країн Азії та Африки.

Разом з тим навіть після зміни зовнішньополітичного вектору, географія українського експорту збігається із зонами воєнних конфліктів. Така закономірність формує і зміну структури українського експорту. Українські підприємства присутні на світовому ринку озброєння у сегменті авіабудування, бронетехніки та боєприпасів. В той же час за останні роки

втрачено присутність на ринках кораблебудування та засобів протиповітряної оборони.

Сьогодні роль України у світових поставках експорту продукції та послуг військового та спеціального призначення, озброєння, боєприпасів, військової та спеціальної техніки є значною не лише завдяки формуванню її національної і міжнародної політики безпеки, зовнішньої політики, а і завдяки розроблення стратегії зміцнення режимів контролю над озброєннями та експортного контролю.

Таким чином, сучасний стан оборонно-промислового комплексу та рівень його готовності до проведення системних перетворень визначається такими факторами:

- 1) інституційною розбалансованістю як результатом недосконалості системи стратегічного планування та розмежованості функцій у сфері управління оборонно-промисловим комплексом, відсутністю в системі органів виконавчої влади єдиного центру прийняття управлінських рішень;
- 2) втратою частини стратегічно важливих підприємств у зв'язку з окупацією окремих територій України;
- 3) фінансуванням за залишковим принципом заходів державних цільових програм з розвитку оборонно-промислового комплексу, що зумовлює, зокрема, недостатній рівень розвитку виробничих потужностей підприємств, здатних забезпечити повною мірою потреби військових формувань в озброєнні та військовій техніці;
- 4) критичним рівнем зношеності основних виробничих фондів, недостатніми фінансовою стійкістю та стабільністю підприємств як потенційною загрозою виконанню державних оборонних замовлень;
- 5) значною кількістю підприємств державної форми власності та відсутністю чітко сформованих механізмів їх структурування, що зумовлює неможливість концентрації фінансового ресурсу на пріоритетних напрямках та розроблення галузевих стратегій розвитку оборонної промисловості;
- 6) законодавчими обмеженнями як потенційними перешкодами для участі приватного сектору в реалізації оборонних проектів та залучення іноземного капіталу;
- 7) низьким рівнем рентабельності оборонних проектів, які реалізуються в інтересах державних замовників;
- 8) недостатньою лібералізацією процедур отримання суб'єктами господарювання повноважень на здійснення експортно-імпортних операцій в оборонній сфері;

- 9) втратою традиційних ринків та зростаючою міжнародною конкуренцією як фактором ускладнення виходу українських підприємств на нові ринки збуту.

Напрями реалізації Стратегії

Необхідність адаптації української оборонної промисловості до роботи в нових умовах передбачає проведення в середньостроковій перспективі (до 2023 року) структурної перебудови та забезпечення розвитку інституційної спроможності оборонно-промислового комплексу шляхом:

- 1) оптимізації системи державного управління за рахунок забезпечення невід’ємності політики управління підприємствами від державної політики розвитку оборонно-промислового комплексу;
- 2) визначення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну військово-промислову політику;
- 3) оптимізації управління активами підприємств, орієнтації на конкретні цілі та пріоритети за кожним виробничим сегментом (авіаційним, виробництво спеціальних засобів (у тому числі засобів протиповітряної оборони, радіолокації, радіоелектронної боротьби та радіозв’язку), бронетанковим (включаючи виробництво автомобільної техніки, інженерного та спеціального озброєння для потреб оборони), кораблебудівним, а також сегментом виробництва високоточної зброї та боєприпасів) в рамках здійснення управління об’єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі, оновлення виробничих фондів, збільшення темпів та обсягів виробництва;
- 4) визначення пріоритетів фінансування діяльності суб’єктів господарювання з урахуванням завдань державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу і розвитку озброєння та військової техніки;
- 5) впровадження принципів самоокупності та забезпечення доступу до оборонних проектів широкого кола українських суб’єктів господарювання всіх форм власності;
- 6) сприяння розвитку підприємництва та подальшому сталому функціонуванню приватного сектору;
- 7) зняття заборони на створення спільних підприємств та провадження спільної діяльності, залучення іноземного капіталу в розвиток виробничих потужностей українських підприємств, удосконалення системи державно-приватного партнерства;
- 8) практичного впровадження моделі вертикально-інтегрованих структур за кластерами;

- 9) проведення корпоратизації та запровадження моделі корпоративного управління підприємствами;
- 10) створення на підприємствах оборонно-промислового комплексу незалежних наглядових рад відповідно до принципів Організації економічного співробітництва та розвитку;
- 11) запровадження частково конкурентних процедур під час здійснення державними замовниками відбору виконавців оборонного замовлення;
- 12) лібералізації процедур отримання суб'єктами господарювання повноважень на здійснення експортно-імпортних операцій в оборонній сфері;
- 13) створення структури з впровадження інноваційних оборонних проектів та розвитку критичних технологій відповідно до практики Агентства передових оборонних дослідницьких проектів США;
- 14) зміни підходів до організації управлінських процесів на рівні підприємств, розвитку кадрового потенціалу, ефективної кадрової політики та застосування принципів оцінки кваліфікаційних здібностей, професійної компетенції, практичних досягнень та досвіду роботи у секторі оборони та безпеки;
- 15) підготовки кадрів для задоволення потреб оборонної промисловості у фахівцях відповідних спеціальностей.

Досягнення цілей Стратегії передбачає здійснення у довгостроковій перспективі (до 2028 року) системних перетворень, пов'язаних із:

- 1) імплементацією механізмів стратегічного оборонного планування, гармонізованою із системою державного стратегічного планування;
- 2) виведенням технологічних, організаційних та фінансових аспектів діяльності державних підприємств на якісно новий рівень за рахунок проведення приватизації із збереженням у державній власності підприємств, задіяних у виробництві критично важливої продукції;
- 3) розвитком високотехнологічних секторів оборонної промисловості, науки та інновацій, зокрема шляхом створення профільних інституцій;
- 4) впровадженням енергоефективних та ресурсозберігаючих технологій;
- 5) збільшенням частки вітчизняного компонента у національному виробництві оборонної продукції;
- 6) зміною моделі доступу до системи державних закупівель та переходом до повної автоматизації управлінських процесів.

Пріоритетами досягнення належного рівня задоволення внутрішніх потреб на середньострокову перспективу (до 2023 року) повинні стати:

- 1) спрощення управлінської та виробничої діяльності підприємств оборонної промисловості (підвищення рівня рентабельності оборонних проектів, удосконалення процедур формування ціни на продукцію оборонного призначення);
- 2) активізація участі промисловості у державних програмах подолання критичної залежності від імпорту, розширення коопераційних зв'язків на внутрішньому ринку;
- 3) налагодження ефективної взаємодії науки, освіти та виробничої сфер для розвитку інноваційної діяльності;
- 4) оптимізація державних замовлень специфічної спрямованості, проведення ремонту та модернізації існуючого озброєння і військової техніки та підготовка до серійного виробництва прийнятих на озброєння зразків військової техніки;
- 5) удосконалення механізму взаємодії державних замовників та підприємств оборонно-промислового комплексу з питань розроблення та виробництва озброєння і військової техніки;
- 6) удосконалення системи стандартизації, сертифікації, уніфікації та управління якістю;
- 7) впровадження уніфікованих критеріїв оцінки діяльності підприємств оборонно-промислового комплексу;
- 8) унормування питань щодо розроблення стратегічних планів діяльності та розвитку підприємств оборонно-промислового комплексу.

У довгостроковій перспективі (до 2028 року) для задоволення потреб Збройних Сил та інших військових формувань в озброєнні, військовій та спеціальній техніці за рахунок власного виробництва передбачається здійснити такі заходи:

- 1) повне оновлення виробничих фондів підприємств, що задіяні у виробництві критично важливої продукції;
- 2) створення та впровадження системи захисту внутрішнього оборонного ринку від недобросовісної конкуренції;
- 3) створення та впровадження системи логістичного забезпечення внутрішньої кооперації;
- 4) збільшення частки іноземного капіталу в оборонно-промисловому комплексі;
- 5) створення замкнених технологічних циклів для задоволення першочергових потреб українських військових формувань;
- 6) проведення диверсифікації, технічного переозброєння, збереження та розвитку базових і критичних технологій, створення, розширення номенклатури та збільшення обсягів випуску конкурентоспроможної

продукції військового і цивільного призначення та подвійного використання;

- 7) повний перехід до організації процесів планування, моніторингу, звітності та експертного супроводження фінансово-господарської діяльності суб'єктів господарювання із застосуванням системи за принципом знизу-вгору.

У рамках розвитку міжнародного співробітництва та реалізації експортної політики в середньостроковій перспективі (до 2023 року) передбачається забезпечити:

- 1) інтенсифікацію присутності України на міжнародних ринках, активне просування на зовнішній ринок нових та модернізованих видів озброєння і військової техніки вітчизняного виробництва;
- 2) подальше удосконалення системи державного регулювання військово-технічного співробітництва та експортного контролю;
- 3) поглиблення військово-технічного співробітництва та виробничої кооперації з країнами-партнерами;
- 4) адаптацію національної системи стандартизації до міжнародних принципів, впровадження на підприємствах оборонно-промислового комплексу стандартів НАТО;
- 5) активізацію діяльності із залучення ресурсів трастових фондів НАТО;
- 6) розвиток співробітництва з провідними міжнародними оборонними інституціями;
- 7) залучення двосторонніх міжурядових комісій до просування товарів вітчизняного виробництва на міжнародний ринок;
- 8) залучення науково-дослідних установ до проведення аналізу ринків озброєнь, військової техніки та товарів подвійного використання;
- 9) активізацію робіт з укладення офсетних договорів.

У довгостроковій перспективі (до 2028 року) досягнення цілей Стратегії в частині розвитку експортного потенціалу України пов'язане з необхідністю:

- 1) дотримання збалансованої політики у відносинах з ключовими міжнародними партнерами України;
- 2) активізації участі України у роботі міжнародних режимів експортного контролю;
- 3) підтримки іміджу України на міжнародному ринку, використання іміджевого фактора як показника позиціонування продукції кожного окремого кластера на міжнародному ринку.

Використання існуючого потенціалу підприємств авіаційної промисловості та підвищення їх виробничих можливостей в середньостроковій перспективі (до 2023 року) повинні здійснюватися за рахунок:

- 1) недопущення втрати іміджевих переваг української авіації;
- 2) проведення корпоратизації третини підприємств синхронно шляхом впровадження нових принципів роботи підприємств у рамках вже утвореного авіабудівного кластера;
- 3) фінансового оздоровлення кластера;
- 4) активізації виробництва для задоволення внутрішніх потреб;
- 5) орієнтації на постачання продукції авіабудування за межі України, зокрема виходу на африканський ринок та частково - на європейський.

У довгостроковій перспективі (до 2028 року) основним аспектом розвитку авіабудівного кластера повинне стати зростання кількості вартісних експортних контрактів, зокрема до країн Азіатсько-Тихоокеанського регіону та Америки.

Пріоритетними завданнями з розвитку сегмента бронетанкової техніки в середньостроковій перспективі (до 2023 року) повинні стати:

- 1) першочергове оновлення виробничих фондів бронетанкових підприємств (істотне навантаження як для задоволення потреб українських військових формувань, так і виробництва на експорт зумовлює необхідність забезпечення їх якісного стану);
- 2) орієнтація на розвиток виробничих потужностей бронетанкових підприємств як найбільш затребуваного сегмента оборонної промисловості;
- 3) проведення корпоратизації ремонтних підприємств та підприємств, що не мають достатніх виробничих можливостей для виготовлення кінцевої продукції.

У довгостроковій перспективі (до 2028 року) передбачається досягти вироблення обсягів продукції, достатніх для задоволення потреб ринків країн-партнерів.

Для збереження позитивної динаміки розвитку виробництва боєприпасів у середньостроковій перспективі (до 2023 року) передбачається забезпечити:

- 1) продовження реалізації ключових проектів у сегменті виробництва високоточної зброї та боєприпасів;

- 2) спрямування фінансового ресурсу на створення нових виробництв та переорієнтацію основних видів діяльності існуючих профільних підприємств;
- 3) проведення корпоратизації підприємств, що мають значний виробничий потенціал, проте не забезпечені повною мірою фінансовим ресурсом, мають високий рівень зносу основних фондів та недостатньо адаптовані до принципів роботи на міжнародних ринках;
- 4) збільшення частки зазначеної продукції у власному виробництві за рахунок відновлення втраченого після окупації окремих територій України науково-технічного та виробничого потенціалу;
- 5) розвиток партнерства з країнами Європи, Азії та Америки, залучення іноземних інвестицій у розвиток кластера.

У довгостроковій перспективі (до 2028 року) основні зусилля повинні бути спрямовані на:

- 1) реалізацію спільних проектів за участю країн з високим рівнем технологічного розвитку (країни - члени ЄС та НАТО);
- 2) освоєння ринків країн Азії, потреба яких у продукції оборонно-промислового комплексу є значною, а потенційними постачальниками виступають майже всі країни регіону.

Наявність розгалуженої мережі підприємств дає підстави для сталого розвитку сегмента спеціальних засобів вже у найближчій перспективі. Втім, технологічний рівень вітчизняної продукції сьогодні є недостатнім для налагодження кооперації з провідними країнами світу, тому пріоритетними для галузі у середньостроковій перспективі (до 2023 року) повинні залишатись:

- 1) розвиток науково-технічного потенціалу для збільшення частки продукції, що виготовляється для внутрішнього ринку;
- 2) перехід до корпоративного управління на підприємствах, що є співвиконавцями оборонних замовлень та самостійно не виготовляють кінцеву продукцію.

Пріоритетом на довгострокову перспективу (до 2028 року) є задоволення за рахунок експортних поставок потреб африканського регіону, що на даному етапі є основним споживачем зазначеної продукції, з подальшою переорієнтацією на американський ринок.

Ураховуючи критичний стан виробничих фондів та закономірну з огляду на тимчасову анексію Автономної Республіки Крим та м.

Севастополя стагнацію у сфері кораблебудування, в короткостроковій перспективі (до кінця 2018 року) передбачається:

- 1) проведення додаткового детального аналізу пріоритетних потреб внутрішнього ринку та пропозицій міжнародного ринку для визначення доцільності відновлення втрачених після окупації Автономної Республіки Крим та м. Севастополя виробництв;
- 2) забезпечення комплексного підходу до реанімації сегмента кораблебудування.

З урахуванням проведеного аналізу фактично втрачений потенціал українського кораблебудівного кластера в середньостроковій перспективі (до 2023 року) може бути відновлений за рахунок:

- 1) проведення насамперед фінансового оздоровлення сегмента та модернізації наявних виробничих потужностей;
- 2) пошуку потенційних партнерів та інвесторів серед основних світових споживачів продукції кораблебудування;
- 3) реалізації зовнішньоторговельних операцій з рядом країн Африки, поступова переорієнтація на європейські ринки, що формують потребу в продукції кораблебудування.

Очікувані результати

Реалізація Стратегії дасть змогу провести комплексну перебудову як системи державного управління оборонною промисловістю, так і організаційно-виробничої діяльності підприємств оборонно-промислового комплексу.

Результатом реалізації Стратегії стане структурований на всіх рівнях сектор оборонної промисловості, здатний до досягнення балансу власного виробництва та імпорту під час задоволення потреб внутрішнього ринку та адаптивності до геополітичних факторів під час реалізації політики військово-технічного співробітництва та експортної політики.

Фінансове забезпечення реалізації Стратегії

Фінансове забезпечення реалізації Стратегії здійснюватиметься за рахунок коштів, передбачених у державному бюджеті на виконання державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу в обсязі не менш як 0,5 відсотка валового внутрішнього продукту щороку із коригуванням відповідно до пропозицій Ради національної безпеки і оборони України під час формування показників державного

бюджету на відповідний рік за статтями, пов'язаними із забезпеченням національної безпеки і оборони України, а також міжнародної допомоги та інших джерел, не заборонених законодавством.